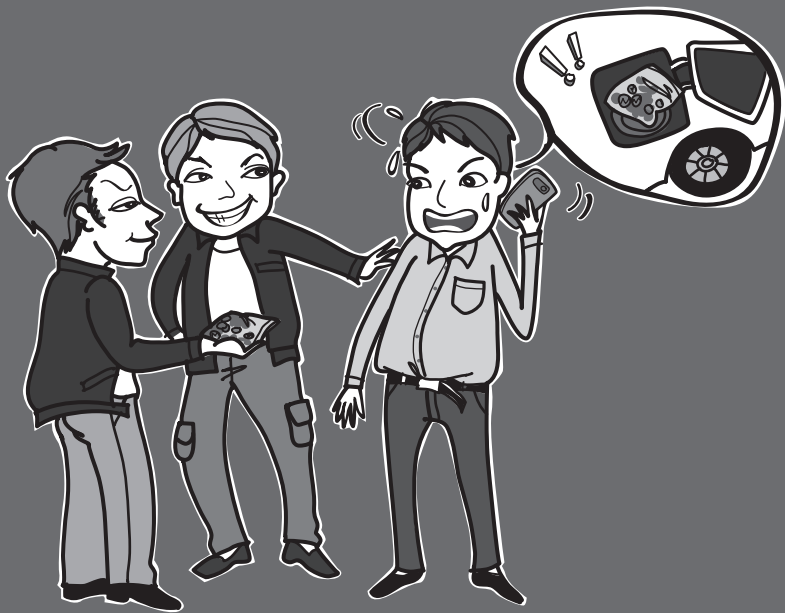

อย่า หน้ามัน

ดึกสงัดคืนหนึ่ง

ขณะที่ผมกำลังนอนอยู่ ก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นปลุกผมให้ตื่นจากการหลับใหล ช่วงนั้นเป็นเวลาประมาณตี 3 ของคืนวันเสาร์ วันที่ควรจะเป็นวันหยุดพักผ่อนของผม แต่ก็มีเรื่องให้ผมจนได้

เหตุการณ์แบบนี้เกิดกับผมบ่อยจนผมค่อนข้างชินแล้ว ก็เลือกที่จะมีวิชาชีพด้านนี้ครับ ดึกแค่ไหน ไกลแค่ไหน หากลูกความคิดถึง เรียกใช้บริการฉุกเฉิน ถ้าเร่งด่วนชนิดเสี่ยงไม่ได้ ผลัดไม่พ้น ก็ต้องรับเรื่องละครับ

ผมบิดขี้เกียจสลัดความง่วงทั้ง เอ๋อ่มือหยิบโทรศัพท์มือถือมาดู

ตัวอักษรที่ปรากฏบนหน้าจอคือชื่อลูกความเก่าแก่ของผม ที่ไม่ได้ติดต่อกันนานมากแล้วหลังจากเสร็จคดีมรดกเลือด

คุณปรีชานั้นเอง

คุณปรีชาเป็นหนุ่มนักเรียนนอก ลูกเจ้าของร้านเพชรแถวบ้านหม้อ ฐานะไม่ต้องพูดถึง บิดามารดาทิ้งมรดกไว้ให้ชนิดใช้วันละ 10,000 บาท จนตายก็ใช้ไม่หมด ผมรีบรับสาย

"สวัสดีครับคุณปรีชา มีอะไรให้รับใช้ครับ" ไม่พูดพร่ำทำเพลง เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ผมถามวัตถุประสงค์ของคุณปรีชาทันที

"มีตำรวจสายตรวจพบยาบ้าในรถผมครับ ตอนนี้ออกจะนำตัวผมไปโรงพัก ผมเลยโทรมารบกวนคุณเอ่อกครับ" คุณปรีชาตอบอย่างร้อร่น

สอบถามเรื่องสถานที่ที่จะนัดพบเสร็จก็วางสาย

ผมรู้สึกแปลกๆ

คดีนี้ไม่ปกติ เพราะระดับเศรษฐกิจของคุณปรีชาไม่มีพฤติกรรมลักษณะนี้
แน่นอน แต่ที่น่าสงสัยคือยาบ้าไปอยู่ในรถของคุณผมได้อย่างไร แล้วถูก
ยึดยาตอนไหน ยึดยาเพื่อวัตถุประสงค์อะไร สมมติฐานชั้นพื้นฐานเริ่มถูกตั้งขึ้น
เพื่อหาคำตอบแบบมีตรรกะ

ผมอาบน้ำแต่งตัว แล้วรีบรุดไปยังที่เกิดเหตุทันที

ณ หน้าสถานีตำรวจภูธรแห่งหนึ่ง

รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำเงาคันงามของคุณปรีชาจอดอยู่ด้านหน้าสถานี ผม
รีบเดินเข้าไปในห้องสอบสวนเพื่อพบคุณปรีชา แต่ปรากฏว่าว่างเปล่า ไม่มีคุณ
ปรีชาอยู่ที่นี้

ยังไม่ทันที่ผมจะโทรหาคุณปรีชา เขาก็โทรสวนเข้ามาพอดี

"ผมเห็นรถพี่เอกขับเลี้ยวเข้ามาแล้วครับ ผมกับตำรวจนั่งรออยู่ด้านหลัง
สถานี ผมบอกทางตำรวจว่าพี่เป็นพี่ชายผมนะครับ กลัวเรื่องจะบานปลาย" คุณ
ปรีชาโทรบอกพิงค์ให้ผมรับทราบและคงยังไม่อยากให้ผมแสดงตัวว่าเป็น
ทนายความ ด้วยเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

เหตุใดเจ้าหน้าที่ตำรวจถึงไม่ควบคุมตัวคุณปรีชามาสอบสวนด้านในโรงพัก
ผมคิดว่าก่อนที่จะมาถึง คู่กรณีทั้งหมดคงมีการเจรจาบางสิ่งบางอย่างกัน
มาบ้างแล้ว

คุณปรีชาอาจต้องการจบเรื่องนี้โดยหยิบนั่นผลประโยชน์ให้เจ้าหน้าที่
ตำรวจ และดูเหมือนอีกฝ่ายจะเล่นด้วย มิเช่นนั้นคงไม่เรียกผมไปหาด้านหลัง
โรงพักแน่นอน

ผมเดินออกจากห้องสอบสวนอย่างเงิบๆ อ้อมไปทางด้านหลัง

ภาพที่เห็นคือกลุ่มชายฉกรรจ์ เข้าใจว่าจะเป็นตำรวจแต่งกายนอก
เครื่องแบบจำนวน 2 นาย นั่งอยู่กับคุณปรีชาภายในร้านอาหารใต้หลังสถานี

"สวัสดิ์ครับคุณตำรวจ ผมเป็นพี่ชายของปรีชาครับ" ผมยกมือไหว้พร้อม
กล่าวแนะนำตัว

"น้องชายคุณมียาเสพติดไว้ในครอบครองครับ" ชายคนหนึ่งกล่าว

"เพื่อเสพหรือเพื่อจำหน่ายครับ" ผมเริ่มสอบถามข้อเท็จจริง

ตำรวจนอกเครื่องแบบทั้ง 2 นายทำหน้าที่เหมือนแมงวง ชมวดคิ้ว พร้อม
มองตากัน ก่อนที่ตำรวจอีกนายจะกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า

"ผมจะปฎิบัติไต่สวนว่าคุณจะเอาไว้อะไรหรือชาย"

"คุณตำรวจยังไม่ทราบน้ำหนักเลยหรือครับว่าหนักกี่กรัม" ผมสอบถาม
ต่อถึงน้ำหนักของยาบ้าที่ตรวจพบ

"น้ำหนักเท่าไรแล้วมันเกี่ยวอะไรด้วย มียาบ้าไว้ในครอบครองก็มีความผิด
แล้ว คุณจะทำอะไรอีก" ตำรวจนอกเครื่องแบบนายเดิมตอบ

ผมเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติของชายทั้งสองที่อ้างตนเองว่าเป็นตำรวจ
การที่ผมสอบถามชายทั้งสองถึงข้อหาและน้ำหนักยาเสพติดนั้น ผมมี
เหตุผลครับ

สาเหตุที่ผมถามถึงน้ำหนักของยาบ้าเนื่องจากในทางกฎหมาย น้ำหนัก
ของสารประกอบในยาบ้าจะมีผลต่อการตั้งข้อหาฐานความผิดกับผู้ต้องหา หาก
มีปริมาณน้ำหนักของสารประกอบในยาบ้าไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด
ก็ถือว่ามีความผิดเพียงเพื่อเสพ โทษก็จะเบากว่า

แต่ถ้ามีไว้ในครอบครองมากเกินไปกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด โทษก็จะ
หนักขึ้นเป็นลำดับไป โดยให้สันนิษฐานว่าเป็นการครอบครองเพื่อจำหน่าย

การที่ผมสอบถามถึงน้ำหนักกับเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบทั้ง 2
นายนี้ ก็เพื่อต้องการทราบความหนักเบาของข้อหาความผิดนั่นเอง

แต่เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ ชายทั้ง 2 คนนี้กลับทำหน้าง ทำให้อาสาสมัครสงสัยว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจริงหรือเปล่า

ผมเริ่มกระบวนการพิสูจน์ความจริงในทันที

"เอาอย่างนี้ครับคุณตำรวจ คือเรื่องนี้อ้างป่าวให้ถึงชั้นลงบันทึกประจำวัน ก็เพิ่มงานให้กับคุณตำรวจ รกโรงพักเปล่า ๆ คุณตำรวจพอจะแนะนำทางออกให้น้องชายผมได้ไหมครับ คิดว่าช่วยเหลือกัน" ผมแก้งถาม

เข้าทางชายทั้งสอง

คุยกันไปคุยกันมาไม่นาน ก็ตกลงมีการเรียกเงินกันก้อนหนึ่ง จำนวน 100,000 บาท ผมรับอาสานำบัตรเอทีเอ็มของคุณปรีชาไปกดเงินที่ตู้ด้านหน้าสถานี

แต่ผมไม่ได้ไปที่ตู้เอทีเอ็มหรอกครับ

ผมเดินเข้าไปสถานีตำรวจพร้อมด้วยโทรศัพท์มือถือคู่ใจของผมที่แอบบันทึกวิดีโอเผยให้เห็นใบหน้าของชายทั้งสองอย่างชัดเจน จากนั้นผมก็เดินไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้านหน้า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนยศนายดาบนั่งประจำการเข้าเวรอยู่

"สวัสดีครับนายดาบ พอรู้จักผู้ชายทั้ง 2 คนนี้ไหมครับ" ผมกดภาพหนึ่งให้นายดาบดูใบหน้าของชายทั้งสอง

"อ้อ ไอ้ธองกับไอ้สิงห์ มันเป็นอาสาสมัครครับ มันไปก่อเรื่องอะไรคุณหรือเปล่า" คำตอบของนายดาบช่วยให้ผมตาสว่างในทันที ผมขอตัวจากนายดาบแล้วรีบโทรหาคุณปรีชา

"คุณปรีชาครับ เงินในตู้เอทีเอ็มไม่พอจ่าย ต้องไปกดที่อื่น ช่วยบอกตำรวจให้ด้วยนะครับว่าอาจจะช้าหน่อย" ผมบอกคุณปรีชา

จากนั้นผมก็รีบขับรถไปที่ปั้มน้ำมันที่คุณปรีชาอ้างว่าได้มาเติมน้ำมันที่ปั้มนี ก่อนจะถูกเรียกตรวจจนกระทั่งพบยาบ้า

ผมมั่นใจว่าสมมติฐานของผมไม่น่าผิด

"น้องครับ พี่ขออนุญาตพบกับผู้จัดการปั้มหน่อยได้ไหมครับ" ผมถามหาผู้จัดการปั้มกับเด็กปั้ม

น้องผู้จัดการปั้มออกมาพบผม ผมเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างย่อๆ ให้ฟัง และบอกถึงความต้องการที่เดินทางมาหา ซึ่งน้องผู้จัดการก็อำนวยความสะดวกให้ผมเป็นอย่างดี

ผมขอถ่ายภาพวิดีโอที่บันทึกจากกล้องวงจรปิดภายในปั้ม

พบว่ามิกกล้องตัวหนึ่งได้จับภาพของ 1 ใน 2 ชายที่อ้างตัวว่าเป็นตำรวจ กำลังส่งมอบห่อของบางสิ่งบางอย่างให้กับเด็กปั้ม และเด็กปั้มคนนั้นก็เป็นคนเติมน้ำมันรถให้คุณปรีชา เป็นคนดึงหัวจ่ายน้ำมันออก ก่อนจะเดินไปเก็บเงินจากคุณปรีชา

ผมเปิดปุ้มอัปเดตวิดีโอบนโทรศัพท์มือถือของผมส่งไปยังหน้าจอโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อบันทึกภาพรายละเอียดของเหตุการณ์ทั้งหมดเอาไว้

ถึงแม้ผมจะไม่เห็นเด็กปั้มคนดังกล่าวเอาห่อยาแอบใส่ไว้ที่รถของคุณปรีชาเนื่องจากมุมกล้องไม่เอื้ออำนวย เห็นเพียงหลังของเด็กคนดังกล่าวขณะกำลังดึงหัวจ่ายน้ำมันเท่านั้น แต่โดยสภาพการณ์ก็ชัดเจนพอที่จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

ผมตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากทางผู้จัดการอีกครั้งในการเรียกตัวเด็กปั้มตัวแสบมาสอบสวนความผิด

ในที่สุดเด็กปั้มก็ยอมรับสารภาพ

ไม่เกิน 5 นาทีผมก็ได้ภาพถ่ายวิดีโอสารภาพของเด็กปั้มคนดังกล่าวที่ยอมรับว่าเป็นคนรับเอาห่อยาบ้าจากชายผู้อ้างว่าเป็นตำรวจแล้วนำไปยึดไว้เพื่อแลกกับยาบ้ามาเสพ

ผมต้องขอขอบคุณน้องผู้จัดการปั้มผลัดดีกของคืนวันนั้น ที่ให้ความร่วมมือผมเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการให้ผมดูเทปบันทึกภาพวงจรปิด และการเรียกเด็กปั้มคนดังกล่าวมาสอบสวน

ข้อมูลทั้งหมดชัดเจนขึ้น ผมรีบขับรถตรงดิ่งไปยังสถานีตำรวจทันที
เมื่อถึงสถานีตำรวจ ผมขอเข้าพบเจ้าพนักงานสอบสวนเพื่อเล่าเหตุการณ์
ให้ฟัง พร้อมเปิดภาพถ่ายวิดีโอเหตุการณ์ทั้งหมดให้พนักงานสอบสวนดู จากนั้น
ปฏิบัติการแผนซ่อนแผนก็เกิดขึ้น

คุณปรีชายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้จากที่ตัวเองตกเป็นจำเลยกำลังจะกลายเป็น
ผู้เสียหายในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เสียเอง

ระหว่างที่ผมอยู่กับพนักงานสอบสวน คุณปรีชาโทรมาเร่งเรื่องเงินตลอด
คงอยากให้เรื่องจบเร็วๆ ทั้งที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้กระทำผิด

เมื่อการซักซ้อมแผนการจับกุมคนร้ายครั้งนี้เป็นที่เข้าใจตรงกันดีแล้ว ทีม
สืบสวนนอกเครื่องแบบก็ปลอมตัวเป็นลูกค้าร้านอาหาร เดินแฝงตัวออกไปยัง
สถานที่เป้าหมายทันที ส่วนผมเดินไปหาคุณปรีชาพร้อมเงินสดในมือจำนวน
5,000 บาท แล้วส่งมอบเงินให้ชายที่อ้างตัวว่าเป็นตำรวจทั้งสอง

"ไม่ใช่ 100,000 บาทตามที่ตกลงกันไว้" หนึ่งในตำรวจปลอมได้แย้ง

"เงินแค่นี้ก็เพียงพอที่จะทำให้ความผิดสำเร็จแล้วละครับ คุณตำรวจ
ปลอม" ลั่นเสียงผมเจ้าหน้าที่ตำรวจสายสืบที่ทำที่เป็นลูกค้าเดินเข้ามากิน
อาหารในร้านตามแผนก็แสดงตัวเข้าจับกุมชายทั้ง 2 คน

ส่วนคุณปรีชานั่งหน้ามึน งงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กว่าเรื่องจะจบเล่นเอาเกือบเที่ยงวัน สาเหตุที่นานเนื่องจากมีการสอบ
ปากคำคุณปรีชาและผม ส่วนเจ้าตำรวจปลอมทั้งสองโดนไปหลายกระทง คง
ติดคุกอีกนาน

ณ บริเวณร้านอาหารใต้หลังโรงพักที่เดิม หลังจากที่ผมกับคุณปรีชา
กินอาหารเสร็จ

"พี่เอกรับ ผมมีเรื่องอยากจะถามครับ" คุณปรีชาล่าว

"ว่ามาครับ" ผมตอบรับ

"พี่เอกรู้ได้ยังไงครับว่าสถานที่ที่มีการแอบเอายาบ้ามาyardให้ผมถึงเป็น
ที่บริเวณบ้น้ำมันครับ" คุณปรีชาถามด้วยความสงสัย

ผมยิ้มๆ ก่อนจะบอกกับคุณปรีชาว่า "ลองค่อยๆ คิดดูดีๆ สิครับคุณปรีชา
ว่ายาบ้าถูกยึดไว้ที่ไหนของตำรวจ"

ชั่วเวลาอีตใจ คุณปรีชาก็ร้องอ้อและหัวเราะชอบใจ

เดาได้ไม่ยากครับ เพราะจุดที่พบยาบ้าอยู่บริเวณช่องเปิดปิดเติมน้ำมัน
ของตำรวจนั่นเอง นับว่ายังเป็นเคราะห์ดีของคุณปรีชาครับ ที่คนร้ายยัดยาไว้ใน
บริเวณดังกล่าว ลองคิดดูสิครับ ถ้าคนร้ายเลือกยัดยาบ้าไว้ตรงตำแหน่งอื่นโดย
อาศัยจังหวะที่คุณปรีชาเผลอแล้วโยนเข้าไปในตำรวจ การสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับ
สถานที่ที่นำยาบ้ามาแอบซุกซ่อนไว้ในรถคงลำบากไม่น้อย และจุดนี้แหละครับ
คือจุดพลิกผันของคดีนี้

จริงอยู่แม้จะพิสูจน์ได้ในเบื้องต้นแล้วว่าบุคคลทั้งสองเป็นตำรวจปลอม
แต่หากบุคคลทั้งสองยืนยันว่าพบยาเสพติดในรถของคุณปรีชาจริง ๆ จึงชู้กรรโชก
เพื่อหวังเรียกร้องเอาเงินเป็นค่าปกปิดเรื่อง อย่างไรก็ตามเสียคุณปรีชาก็ยังตกเป็น
ผู้ต้องสงสัยขอหาเมียเสพติดไว้ในครอบครองอยู่ดี

ดังนั้น เพื่อป้องกันปัญหาดังกล่าว การหาหลักฐานยืนยันเสียแต่ต้นเพื่อ
พิสูจน์ว่ายาบ้าไม่ได้เป็นของคุณปรีชาย่อมจะปลอดภัยกว่าการกล่าวอ้างลอยๆ
ว่าตำรวจปลอมทั้งสองเป็นผู้ที่แอบนำยาบ้ามาใส่

คุณปรีชาล่าวขอขอบใจผมที่ทำให้ไม่ต้องเสียเงินจำนวนมากให้กับ
กลุ่มคนร้ายดีกินกลุ่มนี้

เป็นอันว่าคดีนี้ก็จบลงอย่างเหนื่อยๆ ไปอีก 1 คดีครับ

ถือเป็นอุทาหรณ์ได้เป็นอย่างดีถึงภัยร้ายจากพวกมิจฉาชีพเหล่านี้

พฤติกรรมการยัดสิ่งผิดกฎหมายให้กับเหยื่อ จากนั้นก็ทำที่เป็นเจ้าหน้าที่

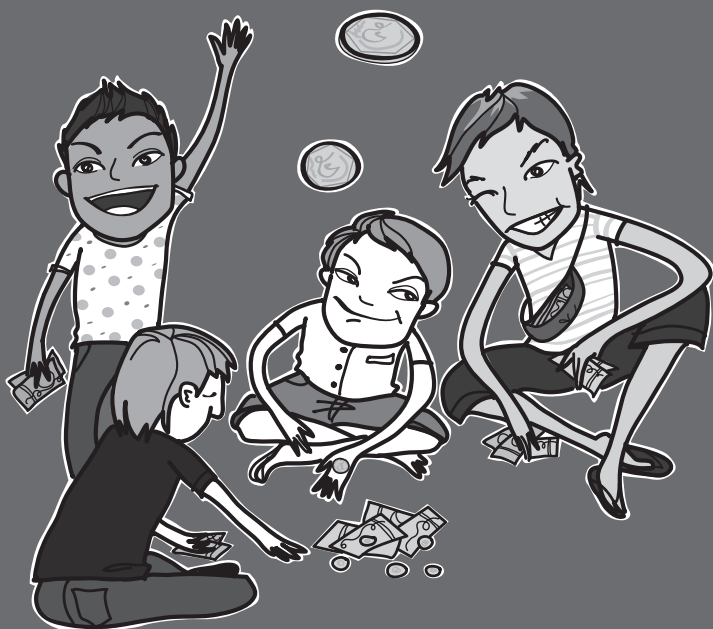
ฝ่ายปกครองเข้าตรวจค้นถือเป็นการหากินของกลุ่มคนร้ายที่มีมานานแล้ว และมีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป แต่โดยหลักใหญ่ใจความก็คือแอบนำสิ่งผิดกฎหมายยัดไว้ ซุกซ่อนไว้ในตัวเหยื่อ ในสถานที่ที่เหยื่ออยู่ ในขณะที่เหยื่อเผลอ จากนั้นก็ลงมือจัดการกับเหยื่อโดยอาศัยกฎหมายเป็นเครื่องมือ

จากเหตุการณ์นี้เพื่อป้องกันประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ทุกครั้งที่ผมแวะเติมน้ำมันตามปั้มน้ำมันที่ไม่คุ้นเคยหรือแม้แต่ปั้มน้ำมันที่เติมน้ำมันประจำก็ตาม ผมจะลงจากรถเสมอ โดยเฉพาะในช่วงตอนกลางคืน ถ้าเลี้ยงได้หาปั้มน้ำมันที่สว่างๆ คนใช้บริการมากๆ ไว้เป็นดีครับ แล้วก็ลงมาดูเติกปั้มปฏิบัติหน้าที่หน่อยก็ดี อย่ามัวแต่นั่งซิวซิวอยู่ในรถรอเติกปั้มเดินมาเก็บเงินอย่างเดียว

เดี๋ยวจะได้ยาบ้าเป็นอนินันทนahrungจากคนร้ายนะ จะบอกให้

เหรียญขึ้นแปะ นำโชค

เหรียญโลหะกลมแบนลอยแหวกอากาศขึ้นไปด้วยแรงตีดนิ้วของผู้เป็นเจ้าของ เมื่อหมดแรงส่งเหรียญก็ทิ้งตัวลงเป็นวิถีโค้งด้วยไม้อาจฝืนแรงโน้มถ่วงของโลกไหว ตกลงที่หลังมือของเจ้ามือผู้โยนคนเดิม

"หั่ว ก้อย หั่ว ก้อย" เจ้ามือส่งเสียงเรียกลูกค้า จากนั้นการเสี่ยงทายก็เกิดขึ้น โดยมีเบงก์ 20 บาทเป็นเดิมพัน

ไม่แน่ใจว่าสมัยนี้เด็กกรุงเทพฯ ยังเล่นโยนเหรียญปั้นแปะกันอยู่หรือเปล่าแน่ครับ หรือว่าจะถนัดแต่เกม ทอยลูกเต๋า เขย่าเข็มชีในแอปพลิเคชันบนหน้าจอสมาร์ทโฟนซะส่วนใหญ่ ปกติถ้าประลองกำลังกันเฉยๆ เขาเรียกกันว่า เกมกีฬาครับ แต่เมื่อใดก็ตามที่มีการเสี่ยงโชคโดยมีการวางเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นกันขึ้นมามากก็ แบบนี้เรียกว่า...

"การพนัน" ครับ

แล้วอย่างไรที่เรียกว่าเกมกีฬา อย่างไรที่เรียกว่าการพนันล่ะ การพนันคือการเล่นอะไรก็ตามเพื่อเอาเงินหรือสิ่งอื่นใดด้วยการเสี่ยงโชค โดยการทำนายหรือคาดเดาผลที่เกิดขึ้นในอนาคต หรือวัดดวงนั่นเองครับ

ส่วนนักกีฬาที่เขาแข่งขันกัน เช่น นักมวย นักเทนนิส เมื่อนักกีฬาคนไหนชนะเลิศ ทางเจ้าของผู้จัดการแข่งขันก็จะให้เงินรางวัลเดิมพันไป

นักกีฬาเหล่านั้นได้เงินเพราะฝีมือครับ กว่าเขาจะชนะได้เขาต้องฝึกฝน ต้องทุ่มเท ชนะด้วยความสามารถ ไม่ได้อาศัยดวงอย่างเดียว จึงไม่ใช่การพนัน

เมื่อไม่เป็นการพนันก็ไม่ผิดกฎหมายแต่ประการใด

ที่นี้เล่นอะไรบ้างถึงเรียกว่าเป็นการพนัน

ก็แล้วแต่ท่านจะเล่นละครับ ถ้ามีการเสี่ยงโชคแบบอาศัยดวง หรือ "วัดดวง" โดยมีเงินวางเดิมพันก็ถือเป็นการพนันหมดครับ เช่น

"ทายว่าจิ้งจกตัวนั้นจะวิ่งไปทางซ้ายหรือทางขวา"

"ทายว่าสุนัขตัวนั้นจะกระดิกหางหรือกระดิกเข่าก่อน"

ถ้าผู้ถูกถามมีความเห็นไม่ตรงกัน แล้วมีการทำทายอนาคต วางเงินกันขึ้นมาละก็ นั่นละครับ การพนัน

ผมขอวกกลับมาสู่เรื่องที่อยากจะเล่าดีกว่าครับ เข้าสู่โหมตริชาการมากไปเดี๋ยวท่านจะเบื่อ

เรื่องมีอยู่ว่า ผมมีโอกาสเดินทางไปร่วมงานบวชน้องชายเพื่อนที่จังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน ไปหลายวันครับ ถือโอกาสพักผ่อนไปด้วย

บรรยากาศที่นี่ก็ชนบทดีแท้ครับ ชอบมาก นิ่ง ๆ นอน ๆ อยู่บ้านเพื่อนได้ 2 วันก็เบื่อเลยขอออกสำรวจพื้นที่สัมผัสบรรยากาศรอบ ๆ หมู่บ้านสักหน่อย หมู่บ้านนี้ไกลตัวเมืองพอสมควรครับ บ้านนอกเลยก็ว่าได้

ผมเดินเล่นเรื่อยเปื่อยประจวบเหมาะพุดจูงหมาแมวแดงเดินร้องเพลงกลางธรรมชาติอย่างเพลิดเพลินโดยหารู้ไม่ว่า อีกสักพักจะเจอกับหมาป่าเจ้าเล่ห์แสนกลจ้องเขมือบอยู่

ไม่สิ! หมาป่าเจ้าเล่ห์มันอยู่ของมันเฉย ๆ แต่ผมเองที่เดินเข้าไปเป็นเหยื่อ ผมเดินขึ้นชมวิถีชนบทได้สักพักก็มาเจอกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งล้อมวงกันอยู่นั่งบ้าง ยืนบ้าง

จากประสบการณ์ผ่านร้อนผ่านหนาวมา 39 ปีอย่างผม ทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่าล้อมวงกันอย่างสนุกสนานแบบนี้ คงไม่ใช่ก่อเหตุวิวาทกันแน่นอนปลอดภัยไว้รอยต่อแน่ และคงเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากต้องเล่นอะไรสักอย่าง

จต ๆ จ้อง ๆ ระยะไกลอยู่สักพักก็เห็นเจ้ากิจ น้องที่รู้จักคนหนึ่งที่มาร่วม

งานบวชด้วยกันยืนรวมกลุ่มอยู่ในวงนั้น ผมจึงตัดสินใจตะโกนร้องเรียกเจ้ากิจ เพื่อหวังให้เจ้ากิจเป็นสื่อกลางในการเข้าไปร่วมวงสมาคมมิตรกับกลุ่มคนดังกล่าว

ได้ผล เจ้ากิจจกั๊กมือหือยๆ เป็นแมวญี่ปุ่น ผมได้ทีจึงค่อยๆ เดินเข้าไป ด้วยความอยากรมีส่วนร่วมในกิจกรรมของกลุ่ม

"ไม่ใช่หมากรุก" ผมผิดหวังอย่างแรง

ท่านผู้อ่านคงเดาถูกว่ากิจกรรมกลางแจ้งตรงหน้าผมคืออะไร

เอาใจดี เข้ามาแล้ว จะออกเลยก็น่าเกลียด

การพนันกับผมมักไม่ถูกกันซะด้วยสิ ภาพที่ผมเห็นตรงหน้าคือ สภาพผู้คนที่กำลังส่งเสียงเฮฮาชอบใจ บางคนแสดงท่าทางล้นสุดใจ ทำให้ผมนึกถึงประโยคใดๆ ที่ได้ยินจนเบื่อประโยคหนึ่งคือ "เมื่อความคิดเห็นไม่ตรงกัน การพนันจึงบังเกิด"

"ลองดูไหมพี่ ตาละ 20 บาท เล่นซ้ำๆ" เจ้ากิจกล่าวชวนอย่างอารมณ์ดี พร้อมชูมือข้างที่กำเงินแบงก์ 20 บาทเป็นพอนๆ โชว์ผม

"ได้หลายสิเท่า" ผมทัก

"ครับพี่ เล่นตามเซียน" เจ้ากิจพูดพลางชี้ไปที่ชายเสื้อขาวคนหนึ่ง

"น้องเขาแม่นมากๆ พี่ แทงหัวออกหัว แทงก้อยออกก้อย แรกๆ ผมก็เสียนะ หลังๆ ตามดวงน้องเขาตลอด ได้คืนมาแล้ว"

ยืนดูลีลาพญาเทพของหนุ่มเสื้อขาวอยู่ประมาณ 5 นาที ผมชักเกิดอาการคันไม้คันมือ

"แทงอันเท่าไรน้อง" ผมถามเจ้ากิจ (การแทงอันคือการจำกัดวงเงินสูงสุดในการเล่นต่อครั้ง ผมไม่ค่อยชำนาญศัพท์การพนันหรอกครับ จำเขาเล่ามา)

"แทงตาละ 20 บาทครับพี่" เจ้ากิจยังไม่ทันตอบ เจ้ามือปั้นแปะก็พูดสอดขึ้นมา ดูท่าทางอารมณ์เสียนิดๆ คงโดนเซียนเคียวไปเยอะ

ไม่เกิน 5 นาที หนุ่มเสื้อขาวเซียนลีลาเทพทำเงินให้ผมเป็นกอบเป็นกำ ผมแทงตามท่านหนุ่มเซียนลีลาเทพอย่างเดียวกี้ได้เงินมาไม่ต่ำกว่า 400 บาท

เจ้ามือเริ่มหน้าซัด อยู่ไม่เป็นสุข ชยุทชยิก เกาศีระจะไปมา

ไม่น่าเชื่อ ไม่นานวง "ปั่นแปะบ้านนอก" ก็เพิ่มจำนวนผู้เข้าร่วม "แทงได้ ไม่มีเสีย" จากตอนแรก 7 คน เป็น 13 คน วงเงินพนันหมื่นเวียนตาละไม่ต่ำกว่า 300 บาท (ทำอย่างกับเป็นบ่อนใหญ่ ชำ ๆ นะครับ วงปั่นแปะวงนี้เขาเล่นกันสนุกๆ โปรดอย่าไปเทียบกับบ่อนกาสิโนแถวชายแดน อย่าครับ)

"เฮ้อ...ท่านผู้มีอุปการคุณทุกท่าน ดาหน้าเราจะขึ้นที่ดาละ 50 บาทแล้วนะ เจ้ามือหน้ามิดแล้วครับ หิวข้าว จะกลับไปหาเมียที่บ้านแล้ว" เจ้ามือประกาศให้ชาปั่นแปะทุกคนรับทราบโดยทั่วกัน

ผ่านไปสักพัก

"อีก 10 ตาสุดท้ายนะครับท่านลูกค้า 10 ตานี้ไม่อันครับ มีร้อยบาท อัดร้อยบาท มีพันบาทอัดพันบาทครับ 10 ตาเลิกครับ จะรีบไปซื้อ ปวดซื้อครับ" เจ้ามือแอตเทนชันเป็นครั้งที่ 2

แน่ละครับ ตั้งแต่มีการเพิ่มวงเงินขึ้นมา สถานการณ์ก็พลิกผัน เจ้ามือได้ทุนคืนตั้งแต่ 3 ตาแรก จากนั้นก็ได้กำไรตลอด

ส่วนเจ้าหนุ่มเซียนเลื้อวลีลาพญาเทพของผม สงสัยพระราหูจะบดบังดวงตาพญาเทพ จัดเต็มแทงดาละ 100 บาทที่ไรโดนทุกที ไมโดนคนเดียวด้วยลีพลอยให้เหล่าสาวกผู้ศรัทธาในลีลาพญาเทพปึกหักร่วงพล้อย ล้มหายตายจากไปที่ละคนสองคน

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่า "ปั่นแปะบ้านนอก" จะสามารถสูบเม็ดเงินในกระเป๋ามาไปเกือบ 4,000 บาท

อารมณ์สุนทรียะของผมเมื่อครั้งที่เดินขึ้นชมธรรมชาติในตอนแรกแตกต่างกับอารมณ์ตอนขากลับที่พักอย่างสิ้นเชิง

ธรรมชาติของชนบทเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ใบหญ้า เหตุใดถึงได้ดูพลิวไหว พลิกใบเอียงซ้ายย้ายขวาเล่นลมไปมาเหมือนกำลังหัวเราะเยาะผมชอบกล

"รู้สิ เลิกตั้งแต่ตอนได้ก็ตินะพี่เอก" ไอ้กิจเดินกลับออกมาพร้อมผมบนกระปอดกระแปด (ผมขออนุญาตใช้คำว่า "ไอ้" กิจจะครับ อาจไม่สุภาพแต่มั่นอดไม่ได้)

ความจริงจะโทษเจ้ากิจก็ได้หรอกครับ ถึงแม้มันจะเป็นต้นเหตุชวนผม แต่ถ้าผมไม่ละโมภอยากได้เงินคนอื่นก็คงไม่เสียเงินตัวเอง ยกบาปเคราะห์ให้ "ความโชคร้าย" ไปแล้วกันครับ

"เออ ก็เพราะไอ้รู้นั้นแหละกิจ มันถึงได้เป็นแบบนี้ ไปๆ กลับที่พัคดีกว่า" พุดพลางตาเลื้อยไปเห็นเจ้ากิจก้มๆ เงยๆ เด็ดเถาดันไม้อะไรบางอย่างข้างทาง

"อ้อ ต้นใบบัวบกครับพี่ เอาไปต้มใส่น้ำตาล กินแล้วชื่นใจดี เหมาะกับพี่ที่สุดเลยตอนนี้" มันพุดพลางหัวเราะ

ผมได้แต่ยิ้มๆ แหงลิ คงแก้เข้าใจได้ดีทีเดียว โดนชะตัวเบาเลย

วันสุดท้ายก่อนกลับกรุงเทพฯ

ใกล้หมดเวลาพักผ่อนแล้วสินะ คิดไปก็ใจหายนิดๆ วันเวลาในช่วงหยุดพักผ่อนนี้มันช่างสั้นเสียนี้กระไร อย่ากระนั้นเลย ขอขับรถเข้าเมืองก่อนกลับดีกว่า เพื่อได้ของที่ระลึกแปลกๆ ไปฝากเพื่อนฝูงที่กรุงเทพฯ

ตัวเมืองจังหวัดอุบลราชธานี เมืองแห่งดอกบัวงาม สภาพแวดล้อมที่ดีเยี่ยมครับ ความเจริญไม่แพ้บางกอก สนามบิน ห้างสรรพสินค้า ร้านอาหาร ร้านเหล้ามากมาย ผมแวะโน่นแวะนี่จนเหนื่อย ได้ของฝากติดมือไปขอยู่ ก่อนกลับที่พักรู้สึกหิวเลยขอหาอะไรอร่อยๆ ปลูกๆ กินเสียหน่อย

ผมกินอาหารเสร็จก็นั่งให้ข้าวเรียงเม็ดก่อน บรรยากาศในร้านดีทีเดียวครับ อาจเป็นเพราะเลยช่วงเวลาพักกลางวันไปนานแล้วคนในร้านจึงไม่เยอะ

นั่งกินลมชมวิวเพลินๆ สายตาก็เลื้อยไปเห็นบุคคลที่เหมือนจะคุ้นเคย

2 คนเดินเข้ามานั่งกินอาหารในร้าน

"โอ้ 2 คนนี้มันคุ้น ๆ" ผมคิดในใจ พร้อมนั่งเรียบเรียงหน่วยความจำในสมองสักพักเพื่อเรียกแฟ้มข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าสองหมอนี่จากระบบฐานข้อมูลในหัว

"อ้อ เพื่อนร่วมวงปั้นแปะนั่นเอง นึกตั้งนาน" คนหนึ่งคือเจ้ามือปั้นแปะกับอีกคนหนึ่งคือท่านเซียนลีลาเทพที่มาปักหลักเอาตอนจบ

โลกที่เมืองดอกบัวนี่กลมจริง ๆ ผมนั่งจ้องอยู่สักพัก เจ้ามือปั้นแปะก็เหลือบเห็นผม ผมจึงยิ้มให้และตัดสินใจเดินไปร่วมวงสนทนาด้วย เพราะนั่งคนเดียวก็เบื่อเหมือนกัน

"เป็นไงน้อง วันนั้นได้ไปหลายละลื" ผมเปิดประเด็นด้วยเรื่องเก่า ๆ เนื่องจากไม่รู้จะเริ่มการสนทนาด้วยเรื่องอะไรดี

"นิดหน่อยครับพี่" เจ้ามือปั้นแปะถ่อมตัว เราพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน แต่แปลก หนุ่มเซียนลีลาเทพกลับนั่งเงียบ ๆ ยิ้มแหย ๆ ชอบกล อาจคงเป็นเพราะบุคลิกส่วนตัวกระมัง ผมคิดแบบนั้น

คุยกันประมาณครึ่งชั่วโมง พอให้รู้ที่ไปที่มาว่าผมอยู่กรุงเทพฯ พรุ่งนี้ก็จะกลับแล้ว หนุ่มเจ้ามือปั้นแปะวันนี้ดูอัธยาศัยดีมาก คุยเก่ง มีหลักการ

"พี่เอก ผมชอบพี่นะ พี่ดูจริงใจดี เสียดายเราพบกันในช่วงพบนัน ถ้าผมไปกรุงเทพฯ จะไปเยี่ยมพี่นะ" เป็นคำพูดก่อนลาจากกัน และก่อนจากกัน สมยศเจ้ามืออารมณ์ดีก็ขอเบอร์โทรศัพท์ผม และพูดติดตลกว่า "เผื่อได้ใช้บริการพี่"

"ແหม พุดเป็นเล่น จะก่อดีอะไรละถึงจะเป็นลูกความพี่" ผมพูดหยอดไปพร้อมยื่นนามบัตรให้

"ไม่มีอะไรหรอกครับพี่...นี่ครับพี่ ผมให้เหรียญนำโชคครับ" ผมรับเหรียญ 5 บาทแล้วรีบไหว้ก่อนจะเดินทางกลับที่พัก

2 สัปดาห์แล้วสินะ ช่วงเวลาแห่งการทำงานนี้มันช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว ผมเปิดฝากระโปรงท้ายรถเก๋งพาหนะคู่กายผม วางกระเป๋า แฟ้มสำนวนคดี และ เสื้อครุยลง ก่อนจะเดินมานั่งถอนหายใจหลังพวงมาลัย จบสิ้นกันที่ "คดีนี้ น้ำตา เทียน" รู้กันมายาวนานเหลือเกิน (เป็นคดีฉ้อโกงอีกคดีที่ลูกความผมเป็นผู้เสียหายครับ คดีนี้ลูกความผมโดนโกงไปเป็นล้าน ว่าจะเล่าให้ฟังในตอนต่อไป)

พื้นที่บริเวณชั้น 7 ลานจอดรถศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ลมโกรกพัดเย็นสบาย นานอนมาก ๆ ครับ เปิดประตูรถซ้ายขวา รับลมธรรมชาติช่วยให้สดชื่นได้เยอะ นั่งเล่นรับลมสักพักตาปรือ ๆ ใกล้หลับมีหลับแหล้งก็เลิบบไปเห็นเหรียญนำโชค ที่สมยศเจ้ามือปั้นแปะให้มา

ผมหยิบเหรียญนำโชคที่วางทิ้งไว้ตรงช่องเก็บเหรียญข้างเกียร์ขึ้นมา

"มันก็เหรียญ 5 บาทธรรมดา จะนำโชคตรงไหนหว่า" ผมนึกในใจพลิก ซ้ายพลิกขวา

สักประเดี่ยวนัยน์ตาก็เบิกโพลงขึ้นมาทันที เส้นประสาทในสมองที่เมื่อกี้ เพิ่งสั่งการให้หลับเกิด ผันตเกิด มาบัดนี้เกิดปฏิกิริยาฉับพลันสั่งการให้ร่างกาย ทุกส่วนของผมสะดุ้งตื่นจากภวังค์

ลูบ ๆ คลำ ๆ เหรียญด้วยความตื่นเต้นสักระยะ ก็ยืมให้กับความโง่ของตัวเอง

"ร้ายมากนายสมยศและพวก" ก่อนจะเอาเหรียญเก็บไว้ที่กระเป๋าเสื้อ และขับรถกลับบ้าน

หลายวันต่อมา ผมสร้างความประหลาดใจให้กับเพื่อนร่วมงานได้ดีทีเดียว ผมสามารถใช้พลังจิตในการคาดเดาว่าเหรียญที่ผมโยนนั้นจะออกหัว หรือออกก้อย หลายคนสงสัยและขอดูเหรียญ ผมก็ยินดีให้ดูซึ่งก็ไม่พบสิ่ง

ผิดปกติที่เหรียญแต่อย่างใด ผมสนุกกับพลังจิตหายเหรียญสักพัก จนบรรดา
เพื่อนๆ น้องๆ ที่ทำงานเริ่มเฉยๆ จึงเลิกเล่น

ผมไม่เคยคิดจะใช้เหรียญนำโชคที่ได้มานี้ซื้อของเลย และปัจจุบันก็ยังเก็บ
ไว้กับตัว ด้วยความคิดว่ามันเป็นเหรียญที่นำโชคมาให้ผมจริงๆ

เหรียญ 5 บาทที่แลกมาด้วยเงินเกือบ 4,000 บาท

เหรียญที่มีกลิ่นในการโกงง่าย ๆ แต่ได้ผล

ผมมักจะหยิบเหรียญนำโชคของผมขึ้นมาลูบคลำเดี๋ยวแหลมๆ เล็กๆ ที่
ยื่นออกมาด้านหน้าอย่างแนบเนียน

เจ้าเดือยแหลมเล็กนี้ติดอยู่ที่บริเวณพื้นผิวของเหรียญด้านที่ออกก้อย
หากมองผิวเผินจะไม่เห็นอะไรผิดปกติ แต่รู้สึกลึกๆ เมื่อใช้หน้ามือหรือหลังมือ
สัมผัส ก็จะรู้ทันทีว่าเดือยหนามที่ทิ่มผิวหนึ่งนั่นคือนำก้อย

ท่านอาจจะสงสัยว่าแล้วตอนที่ผมเล่นพลังจิตกับเพื่อน เมื่อเพื่อนชี้สงสัย
เริ่มจับผิดขูดเหรียญ เหตุใดถึงไม่พบสิ่งผิดปกติที่เหรียญ

ไม่ยากเลยครับ เคยเห็นนักแสดงมายากลไหมครับ ขนาดไฟ ขนาดนก
ตัวใหญ่กว่าตัวยะเอยะ ยังสามารถเปลี่ยนได้ แล้วนับประสาอะไรกับเหรียญ 5 บาท
ครับ แอบเปลี่ยนเหรียญ 5 บาทเหรียญอื่นให้ไปก็จับไม่ได้แล้ว

และผมเชื่อว่านายสมยศเจ้ามือบ้านแปงกับหนุ่มเขียนหน้าม้าลีลาเทพก็
คงต้องแอบเปลี่ยนเหรียญเช่นกันหากถูกจับได้

แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นไม่มีใครจับได้สักคน ทุกคนต่างจืดจางอยู่ที่เงิน เงิน
เงิน จนลืมมองความฉ้อฉลดังกล่าว รวมทั้งผมด้วย

ผมไม่นึกโกรธนายสมยศและหนุ่มหน้าม้าลีลาเทพแม้แต่น้อยครับ แต่
กลับตลกมากกว่า นึกขบขันด้วยซ้ำ

ที่ช่วยให้ผมเลิกเสียรู้กับเล่ห์เหลี่ยมเล็กๆ นี้นี้

